

Drenge kan lide konkurrencer, de vil gerne bevæge sig og lave projekter

Sådan lyder det fra Silkeborg Kommune, som vil gøre skoleundervisningen mere drengevenlig. Det irriterer mig.

Af: Pia Fris Laneth

Da jeg gik på Rahbekskolen i 60'erne havde drengene fodboldbane på arealet mellem nedgangene til drenge- og pigetoiletet i kælderetagen (det var dengang man skulle i gården, når man skulle – også i snestorm). Rækværket foran trapperne fungerede som mål, og i hvert eneste frikvarter blev der udkæmpet drabelige kampe mellem 1. A og 1. B eller 2. A og 2. B og videre op til realklasserne.

Jo, der var rift om den bane, og derfor et slagsmålsforebyggende skema, som fordelte frikvarterne retfærdigt mellem klasserne.

Vi piger sjippede, hinkede, spillede bold op ad væggen, legede sanglege og kædetagfat – det sidste var drengene med til, når de ikke

spillede fodbold. Efter skoletid udfoldede mine veninder og jeg trang- en til bevægelse nede på gaden med evige tagfatlege, kroneskjul, cykel- artisteri og rulleskøjter. Vi drev på opdagelsesrejse i Søndermarken og Frederiksberg Have. Det store nummer var at kravle gennem den gamle hule tjørnehæk på toppen af de stejle bakker foran slottet, med fare for at trille ned ad bakken og blive nappet af en parkbetjent.

Fordelingen af skolegården mellem piger og drenge gik godt, indtil kvindesagen på en eller anden måde sneg sig ind i vores søgende for- vandling fra børn til pubertetspiger i 6.-7. klasse.

Pludselig føltes det uretfærdigt, at kun drengene havde en bold-

bane, så pigerne i min klasse med- delte lærerne, at vi ville have banen halvdelen af tiden, så vi kunne spille rundbold og langbold. Drengene blev møgsure. Lærerne gennemtyg- gede konflikten i nogle dage, hvorpå de meldte tilbage, at banen var en fodboldbane – uanset, at der hver- ken var mål, sidelinjer eller straffe- sparsfelt.

Som modtræk forlangte vi at være med til at spille fodbold. Smart. Det ønske var der ingen legitime argumenter imod. Så drengene lukkede os modvilligt ind på holdene i næste frikvarter og gav os en lektion i, at man kan spænde ligestillingsbuen for højt: Vi blev bogstaveligt talt tacklet ud af banen, anklerne var spættede af blå mærker i dagene derefter. Drengene gjorde

det ikke af ondskab, de forsvarede bare deres hævdvundne ret – og de vandt. Ellers var de såmænd både gode kammerater og interesserede objekter for vores gryende interesse i den forskel, som ofte kaldes 'den lille'.

Erindringen om håndfast at blive formet til en 'rigtig' pige af 'rigtige' drenge og lærere, som havde en rigid opfattelse af køn, har gjort mig agtpågivende over for kønsstereotyper. Som eksempelvis årets skolestartnyhed fra Silkeborg Kommune som vil gøre skoleundervisningen mere drengevenlig: "Drenge kan lide konkurrencer, fakta, de vil gerne bevæge sig og lave projekter," fortalte DR's hjemmeside.

På Silkeborg Kommunes hjemmeside forklarer ledende psykolog i kommunens Pædagogisk Psykologisk Rådgivning, hvorfor mange drenge har vanskeligheder i skolen:

"Det fællesskab, vi tilbyder i skolen, passer bedst til pigerne (...) pigerne er populært sagt bedre til at sidde stille og koncentrere sig, mens drengene tonser rundt."

Hallo! Hvor i det billede passer mine steddøtres passion for at vinde i kort- og brætspil? Drenge, som i dagevis forsvinder med Harry Potter i et sofahjørne? De kvindelige sportsfolk, der har kæmpet om olympiske medaljer hen over sommeren? Drenge, som laver lektier uden vrøvl og får gode karakterer? Det stigende antal kvinder i naturfag? Mandlige humanister?

Jeg er selvfølgelig tilhænger af, at folkeskolen gør en særlig indsats for børn, der falder bag af dansen. Men jeg er rent ud sagt møgtræt af antikverede opfattelser af køn. Karakteregenskaber har intet køn – de er alle sammen menneskelige. I årtier har forskningen vist, at for-

skellen mellem pigerne indbyrdes og drengene indbyrdes er større end de gennemsnitlige forskelle mellem kønnene. Når drengeskønnets karakteregenskaber defineres som radikalt forskellige fra pigeskønnets, risikerer man at gøre undervisningen uvenlig over for de drenge og piger, som ikke passer ind i stereotyperne. Og det er de fleste!

Fastlåste forestillinger om, hvordan piger og drenge er, begrænser alles mulighed for at udvikle deres personlighed. Folkeskolen har en selvransagende og selvudviklende opgave her.